

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **R. W.**, zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované: **Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2014, č. j. 4 A 41/2014 - 46,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaná **je p o v i n n a** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 8.228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jejího zástupce Mgr. Petra Václavka.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 13. 8. 2014, č. j. CPR-6729-3/ČJ-2014-930310-V237 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítla žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) odvolání žalobkyně a jejího manžela proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 20. 3. 2014, č. j. KRPA-297674-71/ČJ-2013-000022 (dále též jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdila. Prvostupňovým rozhodnutím bylo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobkyni uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena v délce 1 roku s tím, že počátek uvedené doby byl stanoven od okamžiku, kdy žalobkyně pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Toto rozhodnutí napadla žalobkyně žalobou a domáhala se jeho zrušení a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Městský soud v Praze žalobě vyhověl a rozhodnutí žalované svým rozsudkem ze dne 21. 10. 2014, č. j. 4 A 41/2014 - 46, zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Městský soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že z obsahu správního spisu považuje za prokázané, že žalobkyně pobývala na území České republiky v době od 14. 11. 2012 do 8. 8. 2013 bez platného víza. Za nepochybné považoval také to, že žalobkyně si takto počínala opakovaně, neboť již dvakrát s ní bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Tato správní řízení nicméně byla zastavena s tím, že vyhoštění žalobkyně by bylo závažným zásahem do jejího soukromého života i do života jejího manžela a dítěte, tedy že by dopad důsledků plynoucích ze správního vyhoštění byl nepřiměřeně tvrdý. V návaznosti na tyto závěry městský soud upozornil, že se u žalobkyně a její rodiny od vydání těchto rozhodnutí nic nezměnilo. Žalobkyně nadále žije ve fungujícím manželství a s manželem spolu vychovávají nezletilého syna, který čtvrtým rokem navštěvuje základní školu v České republice. Dále městský soud ve svém rozhodnutí připomněl, že žalobkyně neúspěšně žádala o udělení dlouhodobého pobytu na území České republiky a že je pro ni velmi obtížné ho za dané situace získat; podmínkou totiž je, aby tato žádost byla podána u zastupitelského úřadu České republiky nacházejícího se mimo její území. Při vědomí tohoto skutkového a právního stavu proto městský soud žalované vytknul, že při posouzení přiměřenosti správního vyhoštění opomenula zohlednit situaci nezletilého syna žalobkyně, který navštěvuje českou školu, a jejího manžela; právě kvůli nim nemůže žalobkyně území České republiky snadno opustit. Městský soud tedy uzavřel, že správní orgány dostatečně nepoměřily povahu a závažnost porušení veřejného pořádku žalobkyní s dopadem správního vyhoštění na rodinný a osobní život žalobkyně a jejích rodinných příslušníků, kteří mají právo pobývat v České republice na základě samostatného pobytového oprávnění. Hrozící rozpad rodiny je podle názoru městského soudu daleko závažnější než to, že se žalobkyně dopustila opakovaného porušení zákona o pobytu cizinců. Městský soud žalobkyni přisvědčil v tom, že rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu a má pouze chránit zájem státu na tom, aby se cizinec na jeho území nezdržoval. Je proto třeba, aby správní orgán přesně uvedl, v čem spatřuje převažující zájem státu na tom, aby byla žalobkyně vyhoštěna i za situace, kdy na území České republiky žije ve funkčním manželství a vychovává nezletilé dítě, a aby se znovu zabýval posouzením přiměřenosti dopadu správního vyhoštění žalobkyně z hledisek uvedených v § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Rozsudek městského soudu napadla žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, v níž uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatelka v kasační stížnosti především uvádí, že městský soud srozumitelně nevysvětlil, pro který z důvodů definovaných v ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené správní rozhodnutí zrušil, ačkoli z dikce citovaného ustanovení vyplývá, že tyto důvody mohou být dva (buď nezákonnost, nebo vady řízení). Nesporné je pouze to, že městský soud jinak zhodnotil přiměřenost zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně, což ale nemůže zakládat důvod zrušení správního rozhodnutí. Ani žalovaná, ani správní orgán prvního stupně totiž nevybočili z mezí správního uvážení, otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o vyhoštění se dostatečně zabývali a své závěry přezkoumatelným způsobem odůvodnili.

Stěžovatelka dále uvádí, že o existenci fungujícího rodinného života žalobkyně nikdy sporu nebylo, a proto také zjišťování dalších informací ohledně rodinných příslušníků žalobkyně nemá v dané věci význam, neboť nemohou nic změnit na závěru, že rodinná situace žalobkyně je veskrze dobrá. Jedinou proměnnou tak zůstává závažnost protiprávního jednání, za něž se žalobkyně v současné době evidentně cítí být nepostižitelná, neboť správní řízení o jejím vyhoštění bylo již dvakrát zastaveno. Městský soud svým rozsudkem *de facto* odmítl akceptovat zájem státu na dodržování právních předpisů, ačkoli se jedná o požadavek plně schopný vyvážit zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života cizinců. Vedle toho připomněl, že žalobkyně opakovaně podává žádosti o udělení dlouhodobého pobytu,

pokračování

kterým však z objektivních důvodů nelze vyhovět, a proto argumentuje-li městský soud těmito žádostmi a poukazuje-li na vadné vyhodnocení závažnosti protiprávního jednání jakožto jediné proměnné v dané věci, pak za tohoto stavu již nikdy nebude možné rozhodnutí o vyhoštění žalobkyně vydat, což je v rozporu se smyslem a účelem zákona o pobytu cizinců. Pokračování v protiprávním jednání navíc zvyšuje jeho společenskou škodlivost a snižuje míru jeho tolerovatelnosti. Stěžovatelka tedy trvá na tom, že napadeným správním rozhodnutím bylo dostatečně a srozumitelně vysvětleno, proč bylo nutné přistoupit k vyhoštění žalobkyně. Intenzita porušení zákonných povinností totiž byla v tomto případě zesílena opakovaným porušením povinnosti disponovat pobytovým vízem a absencí reálné snahy o legalizaci pobytu na území České republiky, byť k tomu žalobkyně bezpochyby dostala příležitost. Zájmy žalobkyně stěžovatelka zohlednila tím, že jí za dané situace uložila správní vyhoštění s délkou zákazu vstupu na území členských států EU pouze v délce jednoho roku, ačkoli pravidelně se za takové jednání stanovuje doba delší (až 5 let). Na rozdíl od zrušeného správního rozhodnutí, které dává jednoznačnou odpověď na otázku, proč bylo odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí zamítnuto, mají úvahy městského soudu pouze obecné kontury a nezohledňují komplexně skutkový stav věci. Ze všech uvedených důvodů proto stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc městskému soudu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobkyně ke kasační stížnosti uvedla, že se v podstatných otázkách shoduje s rozsudkem městského soudu. Co se týče námítky nejasného vymezení důvodu zrušení druhostupňového rozhodnutí, dle jejího názoru je z napadeného rozsudku tento důvod zcela evidentní a je jím nezákonnost správního rozhodnutí. Ve vztahu k tvrzené faktické přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění upozorňuje žalobkyně především na úpornou snahu stěžovatelky se za každou cenu žalobkyně zbavit, namísto toho, aby se jí snažila v její složité životní situaci pomoci. Preference čistě represivních opatření však žádným řešením není a situaci leda zkomplikuje. Žalobkyně upozorňuje, že nejen vyhoštěnému cizinci, ale i cizinci, se kterým je pouze zahájeno řízení o vyhoštění, zpravidla není (i přes dobrovolné vycestování) vízum uděleno, a tedy šance žalobkyně na návrat do České republiky je prakticky nulová, zatímco hrozba rozbití její rodiny naprosto reálná. Poukazuje-li stěžovatelka na absenci právního nároku cizince na pobyt na území České republiky, pak nejde o nic jiného než o neochotu situaci efektivně řešit a zároveň o nedostatek citu pro spravedlnost. S ohledem na výše uvedené proto žalobkyně navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Před samotným posouzením námítek kasační stížnosti považuje Nejvyšší správní soud za vhodné zrekapitulovat podstatný obsah správního spisu. Z něj vyplývá, že žalobkyně sice v minulosti (v době od 29. 8. 2005 do 5. 9. 2005) pobývala na území České republiky oprávněně, na podkladě víza č. AA0884712, avšak po vypršení jeho platnosti (až dosud) její pobyt legalizován nebyl (s výjimkou několika časových úseků, po které byla žalobkyně oprávněna k přechodnému pobytu na území České republiky za účelem vycestování z něj ve smyslu § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). S žalobkyní byla od doby vypršení zmiňovaného víza zahájena celkem tři správní řízení o vyhoštění. První z nich, zahájené dne 9. 2. 2011, bylo usnesením správního orgánu prvního stupně ze dne 12. 3. 2012, č. j. KRPA-9211/ČJ-2011-000022, zastaveno podle § 66 odst. 2 správního řádu, neboť důsledkem správního vyhoštění by v případě žalobkyně byl nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. V pořadí druhé správní řízení bylo

zahájeno dne 15. 8. 2012 a podobně jako v předchozím případě bylo zastaveno s odkazem na § 66 odst. 2 správního řádu s tím, že správní vyhoštění by bylo zjevně nepřiměřené v porovnání se závažností jednání, kterého se stěžovatelka dopustila, a s dopadem vyhoštění do jejího rodinného zázemí (viz usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 24. 10. 2012, č. j. KRPA-103530/ČJ-2012-000022). V pořadí třetí správní řízení, které je nyní předmětem přezkumu, bylo s žalobkyní zahájeno dne 8. 8. 2013 poté, co se žalobkyně osobně dostavila ke správnímu orgánu prvního stupně s žádostí o „*vyjezdni vízum*“ a co bylo zjištěno, že na území České republiky pobývá od 14. 11. 2012 nelegálně. Správní řízení vyústilo ze strany správního orgánu prvního stupně ve vydání rozhodnutí o vyhoštění žalobkyně (ze dne 20. 3. 2014, č. j. KRPA-297674-71/ČJ-2013-000022) a následně v potvrzení tohoto rozhodnutí stěžovatelkou (žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 13. 8. 2014, č. j. CPR-6729-3/ČJ-2014-930310-V237).

Stěžovatelka v samém úvodu své kasační stížnosti zmiňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., konkrétně nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Ta má spočívat v nejasném vymezení důvodu zrušení jejího rozhodnutí, neboť ani z výroku rozsudku, ani z jeho odůvodnění údajně není zřejmé, zda bylo správní rozhodnutí zrušeno pro nezákonnost, nebo pro vady řízení (viz § 78 odst. 1 s. ř. s.).

Výkladem pojmu „nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí“ se v minulosti zabývala řada rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (viz například jeho rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, a č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008; všechna rozhodnutí zdejšího jsou dostupná z <http://www.nssoud.cz>). Z těchto rozhodnutí se podává, že za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vůbec soud rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl, nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Do této kategorie spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. O nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost lze hovořit také tehdy, je-li odůvodnění rozhodnutí soudu vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu (rozsudek ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007 - 107). Co se týče nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů, pod tento termín spadají nedostatky důvodů skutkových. Bude se typicky jednat o případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.

K absenci bližšího upřesnění důvodu zrušení správního rozhodnutí ve výroku rozsudku Nejvyšší správní soud uvádí, že soudní praxe v tomto směru není jednotná a krajské soudy v některých případech zrušující výroky formulují tzv. bez dalšího, jindy ve výroku uvádí i důvod zrušení napadeného rozhodnutí, tj. zda se rozhodnutí ruší pro nezákonnost, nebo pro vady řízení. První přístup v praxi výrazně převažuje, neboť vychází z premisy, že podstata rozsudečného výroku spočívá v tom, zda se rozhodnutí ruší, či zda se žaloba zamítá, nikoli v tom, z jakého důvodu tak krajský (zde městský) soud činí, neboť vlastní prostor pro uvedení a vyložení rozhodných důvodů je vyhrazen pro odůvodnění rozhodnutí. Tento přístup Nejvyšší správní soud při své rozhodovací činnosti bez výhrad akceptuje; výslovně jej aproboval například ve svých rozsudcích ze dne 16. 2. 2005, č. j. 1 Afs 20/2004 - 51, či ze dne 25. 7. 2012, č. j. 3 As 18/2012 - 22. Tvoří-li tedy soudní rozhodnutí, tedy jeho výrok a odůvodnění (a poučení o opravném prostředku), jeden celek, absence důvodu zrušení napadeného správního rozhodnutí ve výroku rozsudku (je-li důvod zrušení seznatelný z odůvodnění) nemůže ze své podstaty představovat žádnou vadu, tím spíše pak nemůže jít o důvod vyvolávající nezákonnost rozhodnutí ve věci samé; opačný přístup by představoval typický příklad přepjatého formalismu,

pokračování

jak se o něm hovoří například v nálezů Ústavního soudu ze dne 2. 3. 2000, sp. zn. III. ÚS 269/99; všechny nálezy Ústavního soudu jsou dostupné z <http://nalus.usoud.cz>.

Nadto je vhodné upozornit, že ačkoli stěžovatelka tvrdí, že jí důvod zrušení jejího rozhodnutí není zřejmý ani z odůvodnění napadeného rozsudku, ve čtvrtém odstavci strany šesté napadeného rozsudku se uvádí, že důvodem zrušení správního rozhodnutí je nesprávné posouzení správního vyhoštění žalobkyně z hledisek uvedených v § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Uvážení správního orgánu o přiměřenosti dopadu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, je nepochybně otázkou výkladu hmotného práva a konstatování jeho nesprávnosti soudem představuje závěr o nezákonnosti rozhodnutí, které z takové úvahy vzešlo (§ 78 odst. 1, věta první s. ř. s.). Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že se shora uvedený závěr městského soudu nikterak nedotýká otázky (ne)dodržení limitů správního uvážení, jak se domnívá stěžovatelka. Ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců (jehož nedostatečná aplikace vedla městský soud ke zrušení rozhodnutí stěžovatelky), dle kterého *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince*, totiž žádný prostor pro užití diskrečního oprávnění nenabízí. Posouzení, zda by správní vyhoštění mohlo představovat *nepřiměřený* zásah do práv cizince, je otázkou interpretace a aplikace neurčitěho právního pojmu, který musí být v tomto smyslu v konkrétním případě naplněn obsahem odpovídajícím posuzované věci. Jde tedy ryze o otázku interpretace a aplikace práva, jejichž přezkum správními soudy není (na rozdíl od užití správního uvážení) nikterak omezen. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že ve smyslu shora citované ustálené judikatury nelze o nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu hovořit.

Co se týče samotné udržitelnosti závěru, že se rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně nedostatečně vypořádalo s otázkou jeho (ne)přiměřenosti ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobkyně [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], ztotožnil se Nejvyšší správní soud s náhledem městského soudu, neboť ten plně koresponduje s ustáleným přístupem k této problematice ze strany českých správních soudů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012 - 29, ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 - 60, a ze dne 18. 4. 2008, č. j. 2 As 19/2008 - 75, a rovněž rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 5. 2010, č. j. 22 A 33/2010 - 35, či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 - 89), ale i Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“). Z novější judikatury ESLP lze zmínit například případy *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; *Nunes proti Norsku*, rozsudek, 28. 6. 2011, č. 55597/09, § 70; *Konstantinov proti Nizozemsku*, rozsudek, 26. 4. 2007, č. 16351/03, § 52; či *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99. Právě bohatá judikatura ESLP stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech (dále též jen „Evropská úmluva“) v cizineckých věcech. Mezi hlediska, která berou soudy v imigračních případech v potaz, patří zejména povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (například závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem), délka pobytu cizince v hostitelském státě, doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, rodinná situace cizince (například doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), počet nezletilých dětí a jejich věk, dále rozsah, v jakém by byl soukromý anebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění), rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.), imigrační historie dotčených osob (například porušení imigračních pravidel v minulosti) a v neposlední řadě také věk a zdravotní stav cizince.

V této souvislosti je třeba zmínit rovněž čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (viz sdělení Federálního Ministerstva zahraničních věcí, publ. pod č. 104/1991 Sb.; dále též jen „Úmluva o právech dítěte“). Podle uvedeného článku platí, že „(...) *zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnyými orgány. (...) [S]táty, které jsou smluvní stranou úmluvy, se zavazují zajistit dítěti takovou ochranu a péči, jaká je nezbytná pro jeho blaho, přičemž berou ohled na práva a povinnosti jeho rodičů, zákonných zástupců nebo jiných jednotlivců právně za něho odpovědných, a činí pro to všechna potřebná zákonodárná a správní opatření.* Všeobecný komentář z roku 2003, nazvaný *Obecná opatření pro provádění Úmluvy o právech dítěte (General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child)* uvádí, že čl. 3 odkazuje na každý legislativní, administrativní a soudní orgán nebo instituci, které jsou prostřednictvím tohoto ustanovení povinny aplikovat hledisko (princip) nejlepšího zájmu dítěte prostřednictvím systematického zkoumání a zvažování možných dopadů svých rozhodnutí a postupů na práva a zájmy dítěte. Zejména budou zkoumány navrhované či existující právní předpisy, správní opatření nebo soudní rozhodnutí, včetně těch, které, ač s dětmi přímo nesouvisí, mohou je ovlivnit nepřímě. Akcentace práva na rodinný život a nejlepšího zájmu dítěte se také nutně projevuje v tom, že důvody veřejného pořádku, pro které lze například zamítnout žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, musí být skutečně velmi závažné. Míru požadované závažnosti narušení veřejného pořádku lze v takovém případě srovnávat s případy omezení práva občana Evropské unie na volný pohyb v rámci Evropské unie z důvodů veřejného pořádku (čl. 45 odst. 3 Smlouvy o fungování Evropské unie).

V kontextu dané věci pak nelze přehlédnout, že požadavky zmiňovaného komentáře na rozhodování ve věcech povolování pobytu cizince se musí nepochybně uplatnit i při rozhodování o jeho správním vyhoštění (potažmo přezkumu takového rozhodnutí), neboť z povahy věci jsou důsledky správního vyhoštění pro cizince a jeho rodinu daleko citelnější (k tomu blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 - 65, či náleží Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).

Není pochyb o tom, že v souzené věci je třeba nalézt korektní rovnováhu mezi přítomnými legitimními zájmy. Těmi jsou, jak již bylo naznačeno, jednak rodinná situace žalobkyně, s důrazem na případný vliv jejího vyhoštění na ostatní rodinné příslušníky, kteří mají právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného bytového oprávnění (zejména na nezletilého syna, který v současné době navštěvuje čtvrtý ročník základní školy), jednak imigrační historie žalobkyně a její aktuální bytový status (s důrazem na skutečnost, že z její strany v minulosti opakovaně došlo k porušení imigračních pravidel a že zřejmě neprojevovala dostatečnou snahu si svůj pobyt na území České republiky zlegalizovat). Ze samotné podstaty pojmu „*přiměřenost*“ (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců), vyplývá, že se tu poměřují minimálně dvě hodnoty, a to konkrétně právo na soukromý a rodinný život cizince s oprávněným zájmem státu na dodržování jeho právních předpisů. Váhu těchto hodnot posoudily správní orgány ve prospěch zájmu druhého, neboť i přesto, že sama stěžovatelka nepřímě připouští, že vyhoštěním žalobkyně nesporně dojde k zásahu do jejího soukromého a rodinného života, považuje vyhoštění a následné uložení zákazu vstupu na území EU za jediný adekvátní způsob, jak reagovat na opakované porušování zákona o pobytu cizinců z její strany.

Situací, kdy proti sobě stála výše uvedená kritéria (tedy hrozící újma nezletilého dítěte na straně jedné a zájem státu na dodržování imigračních pravidel na straně druhé), se ESLP zabýval ve výše jmenovaném rozsudku ve věci *Nunez proti Norsku*, v němž uvedené dilema vyřešil ve prospěch principu nejlepšího zájmu dítěte ve smyslu čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, v návaznosti na čl. 8 odst. 1 a 9 odst. 1 téže úmluvy. Podobně jako v souzené věci, v případě *Nunez proti Norsku* dotčená cizinka na území Norska nikdy legálně nepobývala a poněvadž ve své žádosti o pobyt uvedla vědomě nesprávné údaje s úmyslem zakrýt, že již jednou byla z Norska

pokračování

vyhoštěna, bylo vydáno rozhodnutí o jejím vyhoštění a byl jí zakázán pobyt na území Norska. Jelikož ale cizinka měla se svým partnerem, který žil v Norsku legálně, dvě malé děti, Evropský soud pro lidská práva v citovaném rozsudku konstatoval porušení čl. 8 Evropské úmluvy. Ve věci *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku* vzal soud v potaz nejen silné vazby matky na její dceru, neboť nucený odjezd dotčené cizinky by *de facto* zcela ukončil rodinný poměr mezi nimi, ale zohlednil také fakt, že ač cizinka porušovala imigrační předpisy a ač v určité době mohla úspěšně požádat o povolení k pobytu (a neučinila tak), žádné z těchto jednání nepředstavovalo trestný čin. Naproti tomu ve věci *Konstantinov proti Nizozemsku* dospěl ESLP k závěru, že skutečnost, že syn dotčené cizinky bude již brzy dospělý, snižuje potřebu, aby tato cizinka setrvala na území Nizozemska.

Lze tak konstatovat, že se skutková situace v nyní přezkoumávaném případě v podstatných rysech shoduje se skutkovým stavem výše uvedených případů rozhodovaných ESLP. Obdobně jako v případě *Nunez proti Norsku* nedisponuje žalobkyně již několik let platným pobytoým statutem. Aniž by se zdejší soud chtěl pouštět do spekulací, zda žalobkyně skutečně aktivně a efektivně usilovala a usiluje o legalizaci svého pobytu, jisté je, že dosavadní kroky, které v tomto směru učinila, k získání povolení k pobytu nevedly; zároveň je třeba uznat, že zákonem předpokládaný postup pro získání povolení k pobytu je v jejím případě poměrně komplikovaný a nelze přehlížet, že vycestování žalobkyně za účelem jeho získání na zastupitelském úřadě se sídlem mimo Českou republiku pro ni může mít fakticky tytéž důsledky jako vyhoštění. Podobně jako ve shora zmíněné věci *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, nebylo také zjištěno, že by počínání žalobkyně naplnilo skutkovou podstatu některého trestného činu, čili dosáhlo takové intenzity, aby muselo být nutně postiženo nejprísrnějším opatřením vůči cizinci, a to jeho vyhoštěním a zákazem pobytu na území České republiky. Podobnost s citovanými případy Evropského soudu pro lidská práva spatřuje Nejvyšší správní soud rovněž v tom, že žalobkyně je rodinnou příslušnicí cizinců, kteří v České republice disponují trvalým pobytem. Její manžel, pan H. L., nar. X, je rodinným příslušníkem (otcem) občanky EU (F. F., nar. X) ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a rodinný poměr mezi nimi, jak vyplývá z předloženého správního spisu, zpochybňován ze strany správních orgánů není. Nezletilý syn žalobkyně, J. L., nar. X, jehož otcem je pan H. L., na území České republiky trvale pobývá za účelem sloučení rodiny a již čtvrtým rokem zde navštěvuje českou základní školu. Důsledky vyhoštění žalobkyně tedy očividně dopadají nejen na její osobu, ale rovněž (a to přinejmenším srovnatelně intenzivně) i na její nezletilé dítě, v jehož nejlepší zájmu je, aby o něj žalobkyně do doby jeho zletilosti osobně pečovala.

Pokud tedy městský soud naznal, správní orgány nedostatečně uvážily o intenzitě zásahu správního vyhoštění do soukromého respektive rodinného života žalobkyně, a to za situace, kdy se oproti předcházejícím řízením o jejím vyhoštění (která byla právě s ohledem na nepřiměřenost takového zásahu do zmiňovaných práv zastavena) na jejích rodinných poměrech nezměnilo ničeho, lze takovému závěru přisvědčit. Závěr městského soudu přitom nelze interpretovat tak, že by zde nebyly dány zákonné podmínky pro vyhoštění žalobkyně ve smyslu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9. zákona o pobytu cizinců, respektive § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. tohoto zákona, ale že nebylo dostatečně uváženo o korektivu takového postupu, vyplývajícím z ustanovení § 119a odst. 2 citovaného zákona. Tento názor sdílí i Nejvyšší správní soud.

S ohledem na skutečnosti výše uvedené Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou; nezbylo mu tak, než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. rozsudkem zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti

procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Procesně úspěšným účastníkem řízení před zdejší soudem je naopak žalobkyně, která má proti stěžovateli právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení o kasační stížnosti spočívají v odměně jejího zástupce za dva úkony právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti a vyjádření k návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti) celkem v částce 6.200 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d), j) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a v náhradě hotových výdajů v částce 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 6.800 Kč. Pokud jde o druhý jmenovaný úkon právní služby (vyjádření zástupce žalobkyně k návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku), ten byl podřazen pod § 11 odst. 1 písm. j) advokátního tarifu, přestože uvedené ustanovení výslovně hovoří pouze o vyjádření k návrhu na předběžné opatření. Vzhledem k podobnosti institutu předběžného opatření a odkladného účinku kasační stížnosti nicméně Nejvyšší správní soud za pomoci analogie dospěl k závěru, že zástupci žalobkyně náleží odměna i za toto účelně podané vyjádření, a to tím spíše, že byl k jeho podání zdejší soudem vyzván. Částka 6.800 Kč pak byla zvýšena o daň z přidané hodnoty ve výši 1.428 Kč. Zástupci žalobkyně se tedy přiznává odměna v celkové výši 8.228 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. července 2015

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu